

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 137/2021-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tv 1/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tv 1/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresný súd Bratislava I **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume **2 000 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **680,74 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. februára 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tv 1/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 137/2021 z 30. marca 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo vedené trestné stíhanie a napadnuté konanie sa začalo podaním obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 4 Pv 215/17/1101-12 z 13. decembra 2017, a to pre prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Následne samosudca okresného súdu 4. januára 2018 vydal trestný rozkaz, ktorým sťažovateľa uznal vinného zo stíhaného trestného činu, uložil mu peňažný trest v sume 500 eur a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu uložil sťažovateľovi aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov. Trestným rozkazom bol sťažovateľovi uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu osemnástich mesiacov. Sťažovateľ podal proti uvedenému trestnému rozkazu odpor, ktorý bol okresnému súdu doručený poštovou prepravou 19. januára 2018 a 23. januára 2018 bol podaný aj osobne do podateľne okresného súdu. O podanom odpore okresný súd rozhodol až na hlavnom pojednávaní konanom 18. júna 2019, a to tak, že uznesením sp. zn. 8 Tv 1/2017-210 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) stíhaný skutok postúpil na prejednanie Okresnému úradu v Považskej Bystrici, pretože stíhaný skutok sťažovateľa nie je možné kvalifikovať ako trestný čin, ale skutok by mohol byť priestupkom proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal prokurátor okresnej prokuratúry sťažnosť, a to do zápisnice z hlavného pojednávania ihneď po vyhlásení predmetného uznesenia. Podanú sťažnosť prokurátor odôvodnil až s časovým odstupom, a to na základe výzvy okresného súdu z 12. novembra 2019. Fotokópiu písomného odôvodnia sťažnosti zaslal okresný súd na vyjadrenie sťažovateľovi (zásielka bola sťažovateľom prevzatá 8. januára 2020, pozn.). Okresný súd následne po vyjadrení sťažovateľa predložil 23. januára 2020 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 1 To 7/2020 z 20. mája 2020 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) rozhodnutie o podanej sťažnosti prokurátora postúpil Krajskému súdu v Trenčíne, a to z dôvodu absencie jeho vecnej príslušnosti na konanie podľa § 16 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. i) a ods. 3 písm. i) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“). Okresný súd po doručení uznesenia krajského súdu (28. september 2020, pozn.) podanú sťažnosť prokurátora predložil 15. októbra 2020 na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý uznesením č. k. 2 To v 2/2020-270 z 22. decembra 2020 prokurátorom podanú sťažnosť zamietol. Uznesenie okresného súdu z 18. júna 2019 tak 22. decembra 2020 nadobudlo právoplatnosť,

a tým došlo aj k právoplatnému skončeniu napadnutého konania. Okresný súd následne právnu vec sťažovateľa postúpil Okresnému úradu Považská Bystrica, ktorému bol spisový materiál doručený 15. apríla 2021. Vzhľadom na personálnu príslušnosť sťažovateľa k Práporu podpory velenia pozemných síl Trenčín Okresný úrad Považská Bystrica postupom podľa § 71 písm. b) zákona o priestupkoch 16. apríla 2021 postúpil právnu vec sťažovateľa uvedenému útvaru ozbrojených síl Slovenskej republiky ako orgánu príslušnému na prejednanie priestupku podľa osobitného právneho predpisu (zákon č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ poukazuje na nečinnosť okresného súdu, ku ktorej došlo po tom, ako proti trestnému rozkazu zo 4. januára 2018 podal odpor (bod 3 tohto nálezu, pozn.). Okresný súd bol podľa sťažovateľa nečinný a o podanom odpore rozhodol až na hlavnom pojednávaní 18. júna 2019. V tejto súvislosti sťažovateľ akcentuje, že okresný súd aj napriek rozhodnutiu o postúpení veci na konanie o priestupku spisový materiál Okresnému úradu v Považskej Bystrici nezaslal a na žiadosti sťažovateľa o vyznačenie právoplatnosti uznesenia okresného súdu nereagoval. V dôsledku nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní sa sťažovateľ 4. novembra 2019 obrátil na predsedu súdu so sťažnosťou na prietiahy v konaní. Na podanú sťažnosť predseda súdu nereagoval a z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ predsedovi okresného súdu 20. novembra 2019 druhú sťažnosť. Dňa 21. novembra 2019 bol právny zástupca sťažovateľa pracovníčkou okresného súdu informovaný, že súdny spis v trestnej veci sťažovateľa sa ešte nachádza na okresnom súde, a to z dôvodu, že súd čaká na doručenie odôvodnenia podanej sťažnosti zo strany prokurátora. Sťažovateľ na odôvodnenie sťažnosti prokurátora bezprostredne po jeho doručení reagoval, pričom zdôrazňuje, že predmetné odôvodnenie sťažnosti prokurátora z 11. decembra 2019 bolo jeho obhajcovi doručené do elektronickej schránky až 10. januára 2020.

6. V kontexte podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ upriamuje pozornosť aj na časový aspekt trvania uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a uvádza, že v prípade, ak by odpor proti trestnému rozkazu nepodal, mal by už trest vykonaný. Avšak nečinnosť okresného súdu mala v priamej príčinnej súvislosti za následok skončenie jeho pracovného pomeru ako vodiča z povolania, keďže bez meritórneho rozhodnutia nemožno očakávať vrátenie zadržaného vodičského preukazu.

7. Podľa sťažovateľa predmet napadnutého konania nepredstavuje právne a ani faktickú zložitú vec a k neodôvodneným prietiahom neprispel ani svojím správaním, pretože žiadnym spôsobom nemaril prípravné konanie a ani konanie na okresnom súde.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne mu bol súdny spis v trestnej veci sťažovateľa vrátený 21. januára 2021. Na základe uznesenia okresného súdu a v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tov 2/2020

z 22. decembra 2020 zákonný sudca vyhotovil úpravu realizovanú súdnym oddelením 24. februára 2021, obsahom ktorej bola príprava a realizácia postúpenia sťažovateľovej veci Okresnému súdu Považská Bystrica (správne má byť Okresnému úradu Považská Bystrica, pozn.). Okresný súd sa ďalej k priebehu napadnutého konania nevyjadril, a to z dôvodu, že už fyzicky nedisponuje trestným spisom v sťažovateľovej veci, keďže došlo k jeho postúpeniu.

9. Okresný súd vo svojom vyjadrení požiadal ústavný súd, aby v prípade, ak zistí porušenie sťažovateľom namietaných práv, zväžil primeranosť finančného zadostučinenia, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci nemohol konať po dobu rozhodovania súdu vyššej inštancie a zákonný sudca nemohol vo veci sťažovateľa rozhodovať ani v dôsledku opatrení prijatých v súvislosti s ochorením COVID-19.

10. Okresný súd súčasne uviedol, že v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (vo svojom vyjadrení odkazuje ešte na zákon č. 38/1993 Z. z., pozn.) netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom a súhlasí s upustením od ústneho prerokovania ústavnej sťažnosti.

Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ vo svojej replike predniesol:

- a) vyjadrenie predsedu okresného súdu považuje za irelevantné a zdôrazňuje, že okresný súd vo svojom vyjadrení nepoprel existenciu priesťahov v napadnutom konaní,
- b) rozporuje tvrdenie predsedu okresného súdu, že jeho právna vec mala byť postúpená Okresnému súdu Považská Bystrica,
- c) z vyjadrenia predsedu okresného súdu je podľa sťažovateľa zrejmé, že v napadnutom konaní bolo rozhodnuté 18. júna 2019 a v priebehu ďalších takmer dvoch rokov okresný súd vykonával len administratívne úkony, vyznačovanie právoplatnosti, zasielanie spisu Krajskému súdu v Bratislave a Krajskému súdu v Trenčíne, a následne aj Okresnému úradu Považská Bystrica,
- d) bezprostredne po tom, ako sa sťažovateľ dozvedel o rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, okresnému súdu 8. marca 2021 zaslal uznesenie z 18. júna 2019, a to na účel vyznačenia dátumu právoplatnosti, avšak okresný súd predmetné uznesenie vrátil sťažovateľovi s vyznačenou právoplatnosťou až 14. apríla 2021, a to po viacerých urgenciách (25. marec 2021, 7. apríl 2021, 12. apríl 2021, 13. apríl 2021, pozn.),
- e) sťažovateľ namieta aj oneskorenosť predloženia súdneho spisu Okresnému úradu Považská Bystrica, ku ktorému došlo až 15. apríla 2021, a to aj napriek tomu, že uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tov 2/2020 z 22. decembra 2020 bolo okresnému súdu doručené už 21. januára 2021,
- f) vo svojom vyjadrení súčasne sťažovateľ uviedol, že v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priesťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

13. Pri posudzovaní otázky, či v konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej orgán verejnej moci rozhoduje, správanie strán a postup samotného orgánu verejnej moci. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

14. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014, I. ÚS 418/2020).

15. Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem „primeraná lehota“ relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, prekročenie ktorej by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978). Čas na konanie bez zbytočných priet'ahov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup orgánu verejnej moci môže mať povahu priet'ahov v konaní (napr. I. ÚS 137/02, IV. ÚS 567/2013).

16. Nemožno pochybovať o tom, že aj povaha posudzovanej trestnej činnosti sťažovateľa si vyžaduje osobitnú starostlivosť okresného súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán (m. m. I. ÚS 243/2019). Povinnosti konať bez zbytočných priet'ahov a tým aj nezasahovať do základných práv a slobôd sú *expressis verbis* zakotvené ako základné zásady trestného konania v § 2 ods. 7 a ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorých má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, pričom do základných práv a slobôd osôb možno zasahovať len v prípadoch dovolených zákonom a v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pri súčasnom rešpektovaní dôstojnosti osôb a ich súkromia.

17. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom trestného konania je prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. S prihliadnutím na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v trestnom konaní, ako aj zákonodarcom prijatú právnu úpravu, ktorá o uvedenom trestnom čine umožňuje všeobecnému súdu rozhodnúť aj v tzv. super rýchlych konaní podľa § 204 v spojení s § 348 Trestného poriadku (to ale nie je prípad sťažovateľa, pozn.), ústavný súd konštatuje, že stíhaný trestný čin predstavuje bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov v trestnom konaní. Navyše, ústavný súd ani z obsahu súdneho spisu nezistil existenciu skutočností, ktoré by mohli objektívne odôvodniť dĺžku konania okresného súdu. Predmetné potvrdzuje aj skutočnosť, že okresný súd nevykonával náročné dokazovanie a o trestnom čine sťažovateľa a podanom odpore proti trestnému rozkazu rozhodol už na prvom hlavnom pojednávaní 18. júna 2019.

18. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom

sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú s'ťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také správanie s'ťažovateľa, ktoré by prispelo k zbytočným priet'ahom. Práve naopak, s'ťažovateľ v zákonnej lehote podal odpor proti trestnému rozkazu, dostavil sa na nariadený termín hlavného pojednávania a svojimi podaniami sa aj po vydaní uznesenia okresného súdu zaujímal o stav napadnutého konania a vyznačenie dátumu právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. S'ťažovateľ aktívne reagoval aj na výzvu okresného súdu, aby sa vyjadril k odôvodneniu prokurátorom podanej s'ťažnosti proti uzneseniu okresného súdu (body 5 a 11 písm. d) tohto nálezu, pozn.).

19. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Vychádzajúc z tvrdení s'ťažovateľa, ako aj z prehľadu úkonov okresného súdu nachádzajúcich sa v súdnom spise je nutné rezultovať, že okresný súd v napadnutom konaní konal plynulo len do vydania trestného rozkazu zo 4. januára 2018. Obdobie nasledujúce po podaní odporu proti trestnému rozkazu zo strany s'ťažovateľa sa ako celok vyznačuje nielen nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho nesústredným postupom. Okresný súd ostal absolútne nečinný v období od podania odporu proti trestnému rozkazu (19. január 2018, pozn.) do predvolania na hlavné pojednávanie (31. máj 2019, pozn.), pričom o podanom odpore bolo rozhodnuté až na hlavnom pojednávaní 18. júna 2019, teda až po viac ako 17 mesiacoch od vydania trestného rozkazu. Nečinnosť a nesústredný postup okresného súdu sú prítomné aj v období nasledujúcom po hlavnom pojednávaní. Okresnému súdu trvalo takmer päť mesiacov, kým prokurátora okresnej prokuratúry 12. november 2019 vyzval na podanie písomného odôvodnenia s'ťažnosti, ktorú proti uzneseniu okresného súdu podal ústne do zápisnice po skončení hlavného pojednávania. Nesústredný postup okresného súdu je vizibilný aj z porušenia jednej zo základných zásad súdneho konania *iura novit curia*. S prihliadnutím na osobu s'ťažovateľa ako profesionálneho vojaka okresný súd musel, resp. vzhľadom na svoje následné konanie mal disponovať vedomosťou o osobitnej vecnej príslušnosti všeobecných súdov podľa § 16 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Z § 7 ods. 3 písm. i) v spojení s § 7 ods. 2 písm. i) zákona o sídlach a obvodoch súdov jednoznačne vyplýva, že na rozhodovanie o riadnych opravných prostriedkoch je v prípade trestných činov vojakov príslušný Krajský súd v Trenčíne, ak v prvom stupni konal a rozhodoval Okresný súd Bratislava I. Z dôvodu, že okresný súd 23. januára 2020 podanú s'ťažnosť prokurátora predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave ako súdu, ktorý nemal vo veci príslušnosť konať, došlo uznesením krajského súdu k postúpeniu veci a následne okresný súd s'ťažnosť prokurátora 15. októbra 2020 predložil už vecne príslušnému Krajskému súdu v Trenčíne. Uvedený nesústredný postup okresného súdu mal pre s'ťažovateľa zásadný vplyv, pretože k právoplatnému rozhodnutiu došlo až s niekoľkomesačným časovým odstupom. Ak by totiž okresný súd prokurátorom podanú s'ťažnosť ihneď predložil na rozhodnutie príslušnému súdu druhého stupňa, možno dôvodne prezumovať skutočnosť, že aj Krajský súd v Trenčíne by vydal meritórne rozhodnutie približne v rovnakom časovom období, v akom Krajský súd v Bratislave vydal uznesenie o postúpení veci, t. j. približne v mesiaci máj 2020, a nie v decembri 2020, keď Krajský súd v Trenčíne o s'ťažnosti rozhodol.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že aj keď samotnú dobu konania súdov vyššej inštancie nie je (v zásade) možné pričítať na vrub nečinnosti súdu nižšieho stupňa (m. m. II. ÚS 267/2012, II. ÚS 267/2012), skutočnosť, že v dôsledku nesústredeného postupu okresného súdu došlo k opomenutiu zákonnej úpravy a k predloženiu súdneho spisu vecne nepríslušnému

súdu, možno už na ťarchu okresného súdu pripísať, pretože jeho postup znamenal oneskorenie odstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v súvislosti s jeho trestným stíhaním nachádzal.

21. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou orgánu verejnej moci, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán konania (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08), čo je aj prípad sťažovateľa.

22. Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania od podania obžaloby (18. december 2017, pozn.) do predloženia súdneho spisu Krajskému súdu v Trenčíne (15. októbra 2020, pozn.), skutočnosť, že ide o trestné konanie a význam rozhodnutia pre sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že v doterajšom priebehu napadnutého konania došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sťažovateľ v sťažnostnom návrhu požiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur. Svoj návrh odôvodňuje neprimeranou dobou trvania napadnutého konania a jej negatívnym vplyvom na osobu sťažovateľa (bod 6 tohto nálezu, pozn.).

24. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu a jeho neefektívny postup v napadnutom konaní, berúc do úvahy dôležitosť meritórneho rozhodnutia pre sťažovateľa, ako aj rozsah porušenia jeho namietaných práv k stíhanému trestnému činu (body 3 a 17 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 680,74 eur s DPH (bod 3 výroku tohto nálezu).

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177,00 eur. Takto stanovená odmena

spolu s režijným paušálom 10,62 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2020, t. j. za dva úkony sumu 375,24 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 113,46 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 3 výroku tohto nálezu) je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu